

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2025r.

sprawy **M.M.**

wobec którego, na podstawie art. 17§1 pkt 3 k.p.k., umorzono postępowanie karne o przestępstwa z art. 216§1 k.k. i art. 217§1 k.k.

z powodu kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E.M.

wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 sierpnia 2024r.,

sygn. akt VII Ka 477/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 4 marca 2024r., sygn. akt II K 2076/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić oskarżycielkę posiłkową E.M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżycielki posiłkowej jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wszystkie postawione w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym zarzuty zostały nieprawidłowo sformułowane.

W pierwszych dwóch zarzutach wskazano, jako naruszone, art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 424§ 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z 458 k.p.k. (zarzut I. 1.) oraz w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. (zarzut I. 2.). Problem jednak w tym, że odniesienie zarzutów do treści uzasadnienia orzeczenia, na co wskazuje przywołanie w nich art. 457§3 k.p.k., zgodnie z obowiązującymi przepisami nie może skutkować, samo w sobie, wzruszeniem orzeczenia (art. 537a k.p.k.).

Z kolei dwa kolejne zarzuty kasacji dotyczą uchybień w przestrzeni prawa materialnego, tj. art. 207§1 i 1a k.k. (zarzut II. 1.) oraz 115§2 k.k. (zarzut II. 2.). Sąd Odwoławczy nie mógł jednak naruszyć powyższych przepisów, bowiem ich nie stosował. Dodać wypada w tym miejscu, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze zatem bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne, które w niniejszym postępowaniu są przez skarżącego podważane.

Postępowanie kasacyjne jest postępowaniem szczególnym, w którym wyjście poza granice zaskarżenia i podniesionych zarzutów można jedynie wyjątkowo, w sytuacjach przewidzianych w art. 536 k.p.k., tj. określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. W niniejszym postępowaniu nie mamy do czynienia z żadnym z tych przypadków. To powoduje, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do bardziej szczegółowej kontroli wyroku Sądu II instancji – poza granicami zaskarżenia, który, co należy przyznać, w płaszczyźnie dokonanych w sprawie ocen budzi pewne wątpliwości.

Dla przykładu wymienić można stwierdzenie Sądu Odwoławczego, w którym wskazał, że celem M.M. nie było samo w sobie znęcanie się nad małoletnim, ale podejmowane przez niego działania stanowiły wynik niewłaściwych metod wychowawczych przez niego przyjętych.

Abstrahując od poszczególnych znamion art. 207§1a k.k., dotyczy on przypadków, w których sprawca powoduje cierpienie fizyczne lub psychiczne u pokrzywdzonego, który ma ograniczoną swobodę działania, ponieważ znajduje się pod pieczę sprawcy. W tym kontekście znikome znaczenie ma cel, jaki przyświeca sprawcy, choćby miał to być cel wychowawczy, a zdecydowany prymat należy nadać metodom realizacji przez sprawcę tego celu. W tym zakresie pogląd Sądu II instancji jest więc ewidentnie błędny.

Jak jednak wskazano wyżej, wobec szczególnego sformalizowania postępowania kasacyjnego, mając na względzie charakter postawionych zarzutów kasacyjnych, uznać należało, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To zaś skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Oskarżycielkę posiłkową zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[WB]

[r.g.]